

úmyslnému poškození na těle. Dle toho nemůže přicházeti v tomto případě v počet ani přestupek dle §§ 9 a 411 tr. zák., ani přestupek dle §§ 431 neb 468 tr. zák. Rozsudek netrpí proto zmatečností ani dle čís. 9 a), ani dle čís. 10 § 281 tr. ř.

Čís. 940.

Ochrana čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. na rok 1863 vztahuje se na Národní shromáždění republiky Československé.

(Rozh. ze dne 30. září 1922, Kr I 1127/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 20. září 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přestupkem čl. V. zákona ze dne 17. prosince 1862 čís. 8 ř. zák. z roku 1863 a § 491 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost, dovolávající se číselně zmatečných důvodů § 281 čís. 9 a), b) a 10 tr. ř., provádí toliko prvuvedený zmatek, tvrdíc, že neprávem shledán byl skutek jeho činem trestným, najmě přestupkem dle čl. V. zák. ze 17. prosince 1862, čís. 8 ř. zák. z roku 1863 (§ 491 tr. zák.). Než dotyčné výtky, právnímu posouzení věci činěné, jsou vesměs bezpodstatny. Vyplyvá z podstaty věci, že, ponechány-li zákonem ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. čl. 2 v platnosti veškeré dosavadní zemské a říšské zákony, mezi nimi též zákon ze dne 17. prosince 1862, čís. 8/63 ř. zák., na místo říšské rady, zmíněné v čl. V. posléz uvedeného zákona, nastupuje tu korporace, která dle naší ústavy funkci býv. říšské rady převzala, tedy Národní shromáždění, které ovšem měl obžalovaný na mysli, když mluvil o »parlamentu«. Poukazuje-li rozsudek v důvodech na to, že obžalovaný použil ve své řeči výroků všeobecných, týká se dotyčná stať důvodů ostatní řeči obžalovaného, kvalifikované obžalobou jako přečin dle § 305 tr. zák., nikoli však výrazu »žvanírna«, užitého o parlamentu a nepřipouštějícího pochybnosti o jeho významu. Ostatně právě jistá neurčitost tohoto výrazu má účinek, že v něm shledán byl toliko přestupek dle § 491 tr. zák. pro všeobecné sesměšňování sněmovny a ne snad skutková podstata dle § 488 tr. zák. neb jiný, těžším trestem ohrožený čin trestný. Označuje-li stížnost závadný výrok jako pouhou kritiku, pro niž dovolává se základním státním zákonem zaručené volnosti slova, přehlíží, že i volnost kritiky omezena jest trestním zákonem a že úmysl, kritisovati, nevylučuje skutkové podstaty urážky na cti, jakmile forma kritiky dodává jí rázu urážlivého. Též nevyžaduje zákon pro přestupek § 491 tr. zák. přímého úmyslu urážeti (animus injuriandi), stačí pouhé vědomí, že výrok ať obsahem ať formou osobu, proti níž čelí, sesměšňuje, ve veřejném mínění ji snižuje. Že si stěžovatel, jenž sám připouští neslušnost užitého obratu, tohoto dosahu svého výroku nebyl vědom, soud nejen nezjišťuje, nýbrž naopak, uznáváje stěžovatele vinným, výslovně to vylučuje. Jestliž obrat, použitý o sněmovně, — žvanírna — tak nepochybného významu, že v tomto směru nezavdává nejmenšího podnětu k pochybnostem. Rovněž nemá pro posouzení užitého obratu významu, že snad stěžovatel celým svým vystoupením reagoval na předchozí řeč posl. Z., kdyžtž posměšného obratu výslovně užil vzhledem ku parlamentu — sněmovně.